

EUROPA ROMOJE

Švč. Jėzaus Vardo
Bažnyčia
LIETUVA

DICASTERIUM PRO EVANGELIZATIONE

SECTIO DE QUAESTIONIBUS FUNDAMENTALIBUS
EVANGELIZATIONIS IN MUNDO

MINISTERO
DEL TURISMO
REPUBBLICA ITALIANA

EUROPA ROMOJE

Jubiliejaus piligriminiai keliai

Švč. Jėzaus Vardo Bažnyčia

© Evangelizacijos dikasterija
Esminiams Evangelizacijos pasaulyje
klausimams spręsti skyrius

00120 Vatikanas

Red. mons. Andrea Lonardo
Visos teisės saugomos

www.iubilaeum2025.va

f
[@iubilaeum25](https://www.instagram.com/iubilaeum25)

Keturi teminiai maršrutai

Jubiliejus – tai ypatingas Dievo tautos įvykis, kurio metu kiekvienas piligrimas pasineria į begalinį Dievo gailestingumą.

Tai – metai, kai grįžtama prie broliškumo esmės, atkuriant ryšį su dangiškuoju Tėvu.

Tai – metai, skatinantys atsiversti, pažvelgti į savo gyvenimą ir prašyti Viešpatį kreipti jį šventumo link.

Tai – solidarumo, vilties, teisingumo ir įsipareigojimo tarnauti Dievui kartu su savo broliais bei seserimis džiaugsme ir taikoje metai.

Svarbiausia Jubiliejinių metų esmė – susitikimas su Kristumi.

Šis laikas ragina mus peržengiant savo ribas leistis kelionėn.

Keliaujant keičiasi ne tik mūsų buvimo vieta, bet ir mes patys. Štai kodėl svarbu ruošiantis kelionei suplanuoti jos tikslą bei maršrutą.

Jubiliejinių metų piligrimystė prasideda

dar prieš kelionę – pačiu apsisprendimu į ją leistis.

Kelione bei malda siekiant visapusiškai išgyventi Jubiliejinius 2025 metus, piligrimams siūlomi keturi teminiai maršrutai Romos mieste.

Europa Romoje

Europos Sąjungoje esančių bažnyčių kelias apima 28 įvairioms Europos šalims istoriškai priklausančias bažnyčias ir bazilikas, pasižyminčias tiek kultūriniu bei meno paveldu, tiek visuomet priimančias piligrimus, atvykstančius iš Europos Bendrijos valstybių.

Septynių Romos bažnyčių lankymas

XVI a. šv. Pilypo Nerio sumanytas Septynių Romos bažnyčių lankymas įveikiant 25 km Romos keliais vingiuojantį ilgio ruožą yra viena seniausių Romos tradicijų.

Jubiliejinės bažnyčios

Tai – bažnyčios, priskirtos piligrimų susitikimo vietoms. Jose įvairiomis kalbomis vyks katechezės, padėsiančios iš naujo atrasti Šventųjų metų prasmę, bus meldžiamasi stiprinant tikėjimo patirtį, švenčiamas Susitaikinimo sakramentas.

Bažnyčios Mokytojos ir Europos globėjos

Jubiliejinių metų maldos kelionė apims ir Romos bažnyčias susijusias su šv. Kotrina Sieniete, šv. Kryžiaus Terese Benedikta, šv. Brigita Švede, šv. Terese Aviliete, šv. Kūdikėlio Jėzaus ir Švč. Veido Terese bei šv. Hildegarda Bingeniete.

Švč. Jėzaus Vardo Bažnyčia

Piligrimystės motyvai

1537 m. kartu su kitais dviem bendrakeleiviais, kuriuos buvo įpratęs vadinti „bičiuliais Viešpatyje“, šv. Ignacas Lojola Kasijos keliu antrą kartą pasiekė Romą. 1521 m. atsivertęs trisdešimtmetis, prancūzų artilerijos sviediniui sužeidus jį Pamplo-

1 pav.

nos mūšyje, iš pagrindų pakeitė savo gyvenimą ir vis nesiliovė ieškoti Viešpaties, ypač Katalonijos Manrezoje, kur gimė jo pirmieji *Dvasinių pratybų* apmatai (1 pav.). 1523 m. pirmą kartą apsilankęs Romoje kaip piligrimas, keliaujantis į Šventąją

Žemę, po to grįžo į Ispaniją ir apsistojo studijoms Paryžiuje. Galiausiai, 1537 m.

Venecijoje buvo pašventintas kunigu.

Tais pačiais metais, savo antrosios ir paskutinės piligriminės kelionės metu, prieš pasiekdamas Romą, La Stortos koplyčioje jis patyrė viziją, kurios tikrumu tiesiog neįmanoma buvo suabejoti: piligrimas

(taip Ignacas mėgdavo save vadinti) išvydo, kaip Dievas Tėvas pavedė jį Kristaus, savo Sūnaus, misijai. Šis įvykis yra vaizduojamas Šv. Ignaco bažnyčios skliaute esančioje freskoje, primenančioje žodžius, kuriuos jis išgirdo iš Kristaus vizijos metu: „Romoje būsiu jums palankus.“

Romoje Ignacas su bičiuliais iš pradžių buvo apsistoję skirtingose gyvenamosiose vietose, kol galiausiai 1542 m. apsigyveno šalia anuometinės Šv. Kelio Marijos koplytėlės, pastatytos netoli dabartinės Švč. Jėzaus Vardo bažnyčios. Taigi jie persikėlė arčiau miesto centro, kad gyvai darbuotųsi jo širdyje.

1538 m. Bažnyčios misijos labai Ignacas kartu su bičiuliais pasivedė ypatingai popiežiaus jurisdikcijai. Pirmoji jiems patikėta užduotis buvo Romos mokyklas lankančių vaikų katechezė, išaugusi į Romos kolegijos, tapusios garsiu prestižiniu studijų centru, kartu palydint ir krikštui besiruošiančius katechumenus, įsteigimą. Šiuo atžvilgiu tėvas Gonçalves da Câmara, Ignaco sekretorius, perduoda tokios Romos kolegijos steigėjo žodžius:

„Kadangi visas krikščionybės ir pasaulio gėris priklauso nuo tinkamo jaunimo auklėjimo, ypač reikalaujančio išmintingų ir dorybingų mokytojų, Jėzaus draugija prisiėmė šią mažiau pastebimą, tačiau ne mažiau svarbią ugdymo užduotį“ (1556 m.). Išrinktas pirmuoju Jėzaus draugijos generaliniu vyresniuoju, pasitraukia maldai į Šv. Petro Montorijuje bažnyčią, vėliau Nukryžiuotojo koplyčioje, esančioje Šv. Pauliaus bazilikoje už Miesto vartų, priima bičiulių išreikštą sprendimą. 1556 m. susirgęs keletui mėnesių apsistoja draugijos namuose Aventino kalvoje, galiausiai, grįžta į namus prie Šv. Kelio Marijos koplytėlės, kur tais pačiais metais ir miršta. Remdamasis savo asmenine patirtimi Ignacas galėjo mokyti kitus to, kaip svarbu paruošti ir nuteikti sielą, kad žmogus, išsivadavęs iš visų netvarkingų prisirišimų ir juos pašalinęs, ieškotų Dievo valios ir, ją atradęs, tvarkytų savo gyvenimą taip, kad jis būtų skirtas sielos išganymui. Jis suvokė, jog žmogus dažnai pats nežino, ko nori ir atsiduoda dalykams, kurie jam neatneša nei laimės, nei veda į išganymą. Tam, kad žmogus būtų pajėgus atlikti *skyrimą* (tai – labai svarbus terminas ignaciškajame dvasingume), yra būtina pirmiau apvalyti savo širdį ir taip ją kreipti, kad ji būtų pajėgi tikėti ir mylėti. Čia kalbama ne apie tai, jog reikia užgniaužti širdies virpesius, veikiau – apsistoti joje ties tuo, kas iš tiesų svarbiausia. Nuo pat savo atsivertimo momento Ignacas suvokė, jog tikėjimas atneša ne praeinantį, bet išliekantį džiaugsmą:

„[Sveikstant po savo sužeidimo Pamplonos mūšyje], skaitydamas Viešpaties ir šventųjų gyvenimus, sustodavo pamąstyti ir pats sau svarstydavo: „Kas būtų, jei aš padaryčiau tai, ką padarė šv. Pranciškus, ar tai, ką darė šv. Dominykas?“ Tokie pamąstymai trukdavo pakankamai ilgai persipindami su mintimis apie pasaulio dalykus. Tačiau tarp pirmųjų ir tarp antrųjų svarstymų buvo tam tikras skirtumas. Iš pradžių, mąstant apie pasaulio dalykus, būdavo apimtas didelio džiaugsmo; tačiau vėliau, kai pavargęs nuo jų atsitraukdavo, jausdavo nuovargį ir sausrą. Priešingai, kai įsivaizduodavo sekąs šventųjų atgailos praktikomis, tuomet ne tik jausdavo pasitenkinimą apie tai galvodamas, bet ir šis džiaugsmas išlikdavo pasibaigus toms mintims.“

Tokiu būdu Ignacas galėjo mokyti kitus, jog žmogus „(...) yra sukurtas Dievą, mūsų Viešpatį, šlovinti, garbinti, jam tarnauti ir per tai išgelbėti savo sielą; kiti dalykai žemėje sukurti dėl žmogaus, kad jam padėtų siekti tikslo, dėl kurio jis sukurtas“. Jeigu žmogus nesiekia Dievo šlovės, jis praranda save patį ir visus kitus dalykus, kurie, jei nėra kreipiami link Dievo, netenka savo grožio.

Tad pačioje *Dvasinių pratybų* pradžioje (*Pirmoji savaitė*) žmogus yra raginamas suvokti nuodėmės tikrovę, kuri visuomet yra gyvenimo priešingybė – Dievo gailestingumą apreiškia tik nuodėmių pripažinimas.

Vis dėlto, žmogui nepakanka tik žvelgti į savo nuodėmes. Priešingai, remdamasis atmintimi ir intuicija jis gali mokytis patirti ir skonėtis Kristaus ir dvasinio gyvenimo

grožiu, kuris iš Jo kyla. Manrezoje, kur Ignacas giliau suvokė dvasinio gyvenimo paslaptis, savo pirmosios vizijos metu vidinėmis dvasios akimis jis išvydo Švč. Trejybę ir Dievuje esančią meilės kupiną Širdį ir dėl to ilgai negalėjo sulaikyti ašarų; antrosios vizijos metu jis kontempliavo kūrinių – ir ši vizija iškilo jo prote lydima didelio dvasinio džiaugsmo suvokiant, kaip Dievas sukūrė pasaulį; trečiojoje – „(...) savo prote aiškiai suprato, kaip Švenčiausiame Sakramente yra mūsų Viešpats Jėzus Kristus“, ketvirtojoje – kontempliavo Kristaus ir Mergelės Marijos žmogiškumą, penktojoje – visos būties esmę. Ignacas moko, jog Dievo „paslapties“ ap-

mąstymas neišvengiamai sužadina troškimą atsiduoti Jo tarnystei ir liudijimui. Pašaukimas, Ignaco požiūriu, neateina tartum teorinis suvokimas, tai yra veikiau savęs klausinėjimas ir ieškojimas, ką galiu daryti dėl To, kuris mus pamilo ir kurį mes mylime, – panašiai, kaip įsimylėjęs vaikas, kuris daro viską, kad būtų šalia savo mylimosios: ne kažko laukia, bet siūlo jai save patį. Aišku, kiekvienas pašaukimas bibline prasme yra prisiimamas iš meilės tiems, kurie dar bus pašaukti. Krikščioniškasis tikėjimas atmeta dvigubo išankstinio išrinkimo teoriją, tikint, jog tas, kuris yra pašauktas bei išrinktas, nėra prieš kitus ar aukščiau jų, bet tam, kad jiems tarnautų.

Ignacas buvo ypač įsitikinęs, jog ugdymas yra viena iš meilės tarnysčių, kurios pasauliui labiausiai reikia. Vieno pirmųjų jėzuitų misionierių ugdytojų, Juan Bonifacio, žodžiais tariant, „auklėti vaikus, reiškia atnaujinti pasaulį!“.

Su Lietuva Švč. Jėzaus Vardo bažnyčia sieja ypatingas ryšys. Nors tik XIII a. buvo įkurta pirmoji Lietuvos vyskupija, pavadinta tuo pačiu – šalies – vardu, XIV a. didysis kunigaikštis Gediminas jau rašė popiežiui Jonui XXII apie Lietuvos sostinę Vilnių bei savo ketinimą priimti krikščioniškąjį tikėjimą. Praėjus dviem šimtmečiams, tuometinis Vilniaus vyskupas pakvietė čia dirbantis jėzuitus.

Būtent jie įsteigė Vilniaus universitetą ir suvaidino reikšmingą vaidmenį visos tautos vystymesi.

Taip pat Švč. Jėzaus Vardo bažnyčioje yra palaidotas pirmasis Lietuvos kardinolas

ir Vilniaus (vėliau – Krokuvos) vyskupas, Jurgis Radvila (Jerzy Radziwiłł, 1556–1600), kuris kartu buvo ir jėzuitas.

2. Lankant Švč. Jėzaus Vardo bažnyčią

Švč. Jėzaus Vardo bažnyčia yra pirmoji bažnyčia, kurią jėzuitai pastatė Romoje – vietoje, kur Ignacas ilgą laiką gyveno ir mirė 1556 m. liepos 31 d. Ji tartum visų Jėzaus draugijos bažnyčių motina, kurioje saugomi jos steigėjo, šv. Ignaco Lojolos žemiškieji palaikai.

Pats Ignacas norėjo, jog bažnyčia būtų vienos navos. Užtrukus projektavimo darbams, dar esant gyvam šv. Ignacui, 1554 m. jėzuitams į pagalbą atėjo net Mikelandželas. Galiausiai, 1584 m. jau po šventojo steigėjo mirties, bažnyčia buvo pastatyta ir kosekruota. Ją statant darbavosi Jacopo Barozzi (Vignola) ištapęs bažnyčios vidų bei Giacomo Della Porta, kuris užbaigė dabartinį jos fasadą, simbolizuojantį, sekant Tridento Susirinkimo dvasia, jėgą ir santūrumą. (2 pav.)

Ilgai trukusi bažnyčios statyba lėmė jos savitą, iš baroko į renesansą pereinantį stilių, dar vadinamą „jėzuitiškuoju“ (terminas kvestionuojamas dalies meno tyrinėtojų), padariusį didelę įtaką šventovių architektūrai.

Bažnyčios frontono herbe trijų raidžių IHS santrumpa (*Jesus Hominum Salvator, Jėzus – žmonių išganytojas*) yra vaizduojamas Jėzaus Vardas. Šį triraidį kaip simbolį ypač vartojo šv. Bernardas Sienietis, taip pat galima prisiminti ir architektą Gaudi, kuris Jė-

zaus, Marijos ir Juozapo vardų santrumpas kaip architektūrinius elementus panaudojo Betliejaus Namų (Barselona) statyboje. (3 pav.)

Pradedant Švč. Jėzaus Vardo bažnyčia, jėzuitų šventovės, Ignacui pageidaujant, pasižymi savita forma, kurią atspindi minėtas triraidis, vizualiai ant „H“ rai-

3 pav.

dės pridėjus kryžių ir nukryžiovimą simbolizuojančias tris vinis. Hebrajiškasis Jėzaus vardas, *Jehošua* reiškia „Dievas išgelbsti“. Trys raidės, parinktos Ignaco, pabrėžia, kaip žmogus priima konkrečiu būdu, per Kristaus kryžių ir dėl Jo Vardo jį pasiekiančią bei gelbstinčią meilę. Štai kodėl visos jėzuitų bažnyčios, iš esmės, liudija Jėzaus Vardą. Abiejose bažnyčios navos pusėse atitinkamoje vietoje esan-

4 pav.

čios šv. Ignacui ir šv. Pranciškui Ksaverui dedikuotos vidinės koplyčios tik XVII a. buvo praturtintos šių dviejų šventųjų statulomis, sekant to meto vizija, jog būtent jie nugali bet kokias erezijas.

Ignacas norėjo, kad jo draugai vadintųsi Jėzaus draugija. Terminas „draugas, kompanjonas“ dar gerokai prieš moderniuosius laikus, kada įgijo politinį atspalvį, buvo vartojamas kalbant apie tuos, kurie „kartu dalinasi ta pačia duona (lot. *cum panis*) su Jėzumi“.

Bažnyčios nava yra specialiai sumanyta tokia, lyg būtų didelė auditorija, pritaikyta pamokslavimui, kuris visuomet buvo nepaprastai svarbus Jėzaus draugijos atliekamoje misijoje. Įspūdingo grožio navos lubos, panaudojant tinkavimo gipsą bei freskas yra papuoštos Battista Gaulli (Baciccio) kūriniu „Jėzaus Vardo triumfas“.

(4 pav.)

Raktas į šio kūrinio supratimą yra šv. Pauliaus cituojami Bažnyčios himno žodžiai: „kad Jėzaus vardui priklaupytų kiekvienas kelis danguje, žemėje ir po žeme“ (Fil 2,10). Būtent, šviesiausioje kūrinio vietoje matosi Ignaco pasiūlytas Jėzaus Vardo triraidis, o aplink jį – Jėzų garbinantys angelai ir šventieji. Taip pat Jėzaus artume vaizduojama moteris, esanti ant angelo palaikomo debesies, yra visa Bažnyčia, garbinanti Viešpatį Jėzų.

Šios moters kairėje matyti kai kurios šventosios, tarp kurių galima atpažinti šv. imperatorę Eleną, laikantią kryžiaus kaltės įrašą INRI, šv. Elžbietą Vengrę su karūna ir, šiek tiek aukščiau, Tris Išminčius, iš kurių vienas tamsaus gymio atstovauja Afrikos krikščionims. Viršum Bažnyčių vaizduojančios moters matyti vienuolis šv. Pranciškus Asyžietis, o

jos dešinėje – pati didžiausia kompozicijos figūra, vaizduojanti šv. popiežių Grigalių Didįjį. Netoli jo galima atpažinti kardinolą Farnese, kuris aukoja Dievui Švč. Jėzaus Vardo bažnyčios maketo modelį, o šalia – šv. Ignaco draugą, šv. Pilypą Nerį.

Priešingai, tamsiausioje kūrinio dalyje efektingai vaizduojama septynios didžiosios ydos ir demonai, kurie nubloškiami į pragarą, kurio nesiekia mėlyno dangaus šviesa. Dešinėje matyti Pyktis, kurį vaizduoja liepsnojanti ugnis, ir povas – Puikybės simbolis. Šiek tiek žemiau tarp jų stovi Pavydas, besiraunantis sau plaukus, o po juo – Godumas, laikantis kapšą pinigų. Apatinėje kūrinio dalyje, dešinėje, matyti Erezija su asilo ausimis bei atverstą knygą laikantis Tuščias praeinantis mokslas. Kairėje kūrinio pusėje pirmiausiai matyti Tingumas, kuris nevilties ženklais, suėmęs rankomis galvą, šiek tiek virš jo – Rajumas su mėsos nugarine rankose, dar žemiau,

pačioje apačioje – Simonija su kapšu pinigų, šiek tiek aukščiau – Geismas, kurį vaizduoja dvi būtybės: pusiau moteris, pusiau gyvūnas ir šalia esantis demonas.

Kūrinio personažai arba garbindami klaupiasi prieš Jėzaus Vardą, arba traukiasi nuo jo šalin.

Baciccia freskos yra XVII a. antrosios pusės. Joms taip pat priklauso apsiduje pavaizduota mistinio Avinėlio, visuomet simbolizuojančio Kristų, šlovė.

Didžiajame bažnyčios altoriuje patalpin-tas didžiulis XIX a. Alessandro Capalti nutapytas paveikslas, kuriame pavaizduotas Apipjaustymo įvykį, kuomet naujagimiui berniukui buvo suteiktas *Jėzaus Vardas*.

O Giacomo Della Porta suprojektuotą bažnyčios skliautą, pastatytą tartum ant aštuonkampio būgno, Baciccia papuošė freska pavadinta „Jėzaus šlovė Danguje“.

(5 pav.)

Pagrindinio altoriaus kairėje pusėje – šv. Ignaco vardu pavadinta koplyčia, suprojektuota iš Trento kilusio garsaus mokslininko ir menininko jėzuito brolio Andrea Pozzo (1642–1709), kuris 1695 m., brandžiojo baroko laikotarpiu, laimėjo viešą konkursą naujai suprojektuoti jos altorių.

Šio altoriaus centre yra Šv. Ignaco statula. Originalią Pierre II Le Gros sukurtą statulą 1798 m. sunaikino prancūzų revoliucionieriai pasiekę Romą. Vėliau, originaliam meno šedevrui atminti, analogišką jos variantą Antonio Canova dirbtuvėse XIX a. pabaigoje sukūrė Adamo Tadolini. Altoriaus įvaizdis suteikia nepaprasto gyvybingumo šventojo vaizdavimui, o pati koplyčia, sekant ano laiko mada, buvo sumanyta kaip tam tikras „judančiojo“ baroko kūrinys: priešais esanti drobė, kaip ir jos uždanga gali būti pakeliama ir nuleidžiama dėl tam tikros sijų sistemos, atidengiant už jų esančią Šv. Ignaco statulą.

Galimai Andrea Pozzo tapyta drobė, dengianti statulą, vaizduoja šv. Ignacą, priimančį iš prisikėlusio Kristaus vėliavą su Jo Vardo monograma. Jos apačioje stovi du angelai: esantis kairėje – laiko atverstą Evangelijų knygą, kitas, dešinėje – rodo į keturis personažus žyminčius keturis tuomet žinomus pasaulio kontinentus, priimančius tikėjimo dovaną. (6 pav.)

Kūrinio visuma atskleidžia anuomet Eu-

ropoje užgimusio teatro populiarumą, sąlygojusį kultūrą, su kuriomis susidurdavo jėzuitų misionieriai, evangelizavimą per meną.

Po altoriaus mensa yra patalpinta Alesandro Algardi (1595–1654) sukurta patalpuota bronzos urna, sauganti žemiškuosius šventojo palaikus.

Altoriaus šonuose patalpintos dviejų gru-

6 pav.

pių statulos: Pierre II Le Gros (1666–1719) sukurta Religijos plakančios Ereziją bei J. P. Théodon (1646–1713) – Tikėjimo, nugalinčio stambeldystę, kompozicinės statulų grupės.

Bažnyčios pagrindinio altoriaus dešinėje pusėje yra Šv. Pranciškaus Ksavero koply-

čia. Jos altoriaus paveiksle vaizduojamas Sančiano saloje, esančioje netoli Kinijos krantų, regimų horizonte, mirštantis šv. Pranciškus. Būdamas ypatingai mylimu Ignaco mokiniu, jis darė viską, kad tik galėtų nešti Kristų iki pat žemės pakraščių, net jeigu jam nebuvo leista patekti į Kiniją. Dažnai cituojamas vienas iš jo išlikusių laiškų, kuriame užsimenama, jog daugelis žemės tautų negali pažinti Kristaus vien dėl misionierių trūkumo: „Pastebėjau, jog čia buviai yra labai protingi, ir jei atsisrastų, kas juos pamokytų krikščioniškojo mokslo, net neabejoju, jog jie taptų puikiais krikščionimis. Daugelis šiuose kraštuose nėra krikščionys vien dėl to, jog nėra, kas padėtų jiems tokiais tapti. Tad mane dažnai aplanko mintis keliauti į Europos universitetus, ypač Paryžiaus, ir visur lyg išprotėjusiam šaukti tiems, kurie mokslo turi daugiau, negu meilės:

O varge! Kokiai daugybei sielų dėl jūsų kaltės yra užkertamas kelias į dangų, ir jos eina į pragarą! O, jeigu tik studijuojantys pamąstytų, kaip savo mokslą bei turimas dovanas panaudoti Dievo garbei!

Tada daugelis paliesti šios minties, labiau apmąstytų dieviškuosius dalykus ir būtų labiau nusiteikę savo širdyje išgirsti tai, ką Viešpats jiems kalba, bei, atidėję į šalį

savo įgeidžius ir žmogiškuosius reikalus, save pačius visiškai pavestų Dievo valiai. Tuomet savo širdies gelmėje jie būtų pajėgūs ištarti: „Štai aš, Viešpatie! Ką tu nori, kad aš daryčiau?“ (plg. Apd 9,6). Siųsk mane visur, kur tik nori – net ir į Indiją.“

Minėtas Šv. Pranciškaus Ksavero koplyčios altoriuje esantis paveikslas priklauso garsiam Romos baroko dailininkui Carlo Maratti (1625–1713).

Virš koplyčios esančioje arkoje, centre vaizduojamas šventojo išaukštinimas danguje; dešinėje – scena, kurioje matyti, kaip šventajam krabas grąžina krucifiksą, pamestą keliaujant jūra; kairėje – vienos iš Indijos princesių krikštas. Visi trys kūriniai – tai Giovanni Andrea Carlone (1639–1697) darbai.

Koplyčioje virš altoriaus patalpintas sidabrinis relikvijorius su šventojo dešiniojo dilbio relikvija, o visas kūnas yra pagarbiai saugomas Gojos (Indija) Šv. Pauliaus bažnyčioje, kur šventasis ilgą laiką pamokslavo. Dešinysis dilbis primena daugybę krikštų, suteiktų kitiems jo misionierinių kelionių metu.

Virš įėjimo, kairėje koplyčios altoriaus pusėje, galima išvysti Gian Lorenzo Bernini 1622–1624 m. sukurtą kito jėzuitų šventojo – Roberto Belarmino – biustą.